

Arif Güven

- şiirler -

Yayın Tarihi:

13.12.2018

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kùltür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği üzerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Bilinmezin İsyanı

Yaşayıp doludizgin, bir kaç satır şiirde
Yaşanmamış anları, mısralara gömmüşüm.
Tutsak gibi çaresiz, bu dört duvar hücrede
Asırlarca yaşayıp, sonra ise ölmüşüm.

Öyle bir zerreyim ki, Âdem ile var olup
Umutlarla sevinip, hasret ile kavrulup
Hayalleri fethedip, uçtan uca savrulup
İklimler ötesine, sevda ile göçmüşüm.

Gerçek midir yaşamak, ömür boyu öyle san.
Manayı anlamak zor, ne kadar aciz insan
Doğu, batı ve güney hangi yöne bakarsan
Bütün pusulalarda ben tek yönü görmüşüm

Bazen sükût ederim, bazen çıkar avazım
Âlem ömür dilerken, tektir benim niyazım
Ne vakit kılınırsa gıyabımda namazım
Şüphe etme bil ki ben hakikate dönmüşüm.

Arif Güven

Bir Gecenin Ardından

Parlayarak doğan güneş, zifir dolu bir geceyi daha araladı.
Ve ben üzerime saçılan her hüznün tanesini tek tek avuçlayıp,
günaydın diyorum yeni güne.
Her sabah olduğundan daha yağız duruşum.
Renkler olduğundan daha güzel.
Ellerim rüyalarımıdakinden daha beyaz.
Düşünceler koca bir umman ve bir katreyim ben.
Kendi umutlarından doğmuş,
karanlığın sustuğu yerde; gözlerdeki anlamlı aydınlıkta kendini bulmuş,
mağrur bir zerreyim kainatta.

Rüyalarımıdaki umudu kıskanıp firar eden ay,
adeta sonsuz bir sabaha teslim etti geceyi.
Ve ben rüyalarımıdakinden daha beyaz olan yüzüme çarpan rüzgârı,
çekinmeden soluyorum.
Her nefeste doluyor içime vuslata dair bir parça daha umut.
Sonra daha dik bakıyorum hayata tepeden.
Çünkü nefes diye seni içime çekiyor, kalbime hapsediyorum.
Ve sen can güzeli...
Her soluğumda içimde büyüyen sırlara inat, açık bırak düşlerini.
Kanatlarını hüznünlere siper etmiş yaralı bir kartalın yüreğiyle geçerim belki.
Rüyalarımıdakinden daha ak alınımı, rüzgârlar okşayalı; daha güçlüyüm çünkü

Arif Güven

Düşlerime Davet

Bulanık bir denizde,dalga olup apansız,
Çarparak,yükselerek, çağlayarak gelsene.
Yırtıp yedi kat göğü,yıldızları zamansız,
Aşıp da bir müjdeyle, habersizce gelsene.

Bir kız çocuğu gibi, ellerinde umutlar,
Gözlerinde umarsız,kaybolmuş tüm zamanlar,
Hep Seni düşünüp de özlediğim tüm anlar,
Alıp özlemlerimi, düşürmeden gelsene.

Kapılıp rüzgârlara, savrulup kuş misali,
Kanatlarından aksın, sevdanın bin bir hali,
Bende kalsın bildiğin, aşıkların vebali,
Mecnun gibi hasretim,Leyla'm olup gelsene.

Ayın ışığı yetmez,gökyüzüne ve bana,
Bir güneş gibi doğup,beni aydınlatsana
Yıldızların en parlak,en güzel olanına,
Mehlikaya muhtacım,yıldız olup gelsene.

Arif oldum bilirim, seni her şeyden öte
Verdiğin değer gibi, değerlisin yürekte
Ellerimi açıp da, yalvardığım dilekte
Tıpkı bir dua gibi, umut olup gelsene...

Arif Güven

Güzelleme

Bad-ı saba perçemine vururken
Zülûflerin kaşlarında dururken
Gün geceye teslim olup uyurken
Günüm seni seyre dalar ey güzel
(Ay gündüze teslim olup uyurken
Gecem seni seyre dalar ey güzel)

Gurbet elde gönül ağlar durursun
Can telime mızrap ile vurursun
söyle bu Dünya'da sen ne bulursun
Arif'e Dünya'yı sorma ey güzel
(Gönül bu sevdada sen ne bulursun
Arif'in sevdası sensin ey güzel)

Arif Güven

Maşuk'un Aşkı ile Büryan Olmaya Geldim

Dervişlerle birlikte bir sabâ makamında
Ben de bugün dergâha bir hû demeye geldim
Pirlerden destûr alıp erenlerin yolunda

Batıldan ayrılarak,Hakk'a varmaya geldim
Maşuk'un aşkı ile büryan olmaya geldim

Bu aşktır yol gösteren çaresize, bedbahta
Umut olup da doğan nice umutsuzlukta
Dervişlerin dönerek kavruđu dergahta

Ham idim ve cahildim pişip yanmaya geldim
Maşuk'un aşkı ile büryan olmaya geldim

İster putperest olsun isterse bir mecûsi
Kucak açtı onlara yüce ilim meclisi
Hoşgörü deryasında eriterek bu nefsi

Aşıklar meclisinde vücûd bulmaya geldim
Maşuk'un aşkı ile büryan olmaya geldim

Var olursa bir yerde hoşgörü ve merhamet
o yerde hasil olmaz öfke, kin ve nedâmet
Verilmişse Allah'tan bu can bana emanet

Merhametle yoğrulup hasil olmaya geldim
Maşuk'un aşkı ile büryan olmaya geldim

zannedersin ki bu can sade kemik ve etten
Ruhun üflenmedi mi o sonsuz merhametten
Mahrum kalmamak için bir parçacık rahmetten

Erenler dergahında feyiz almaya geldim.
Maşuk'un aşkı ile büryan olmaya geldim

Arif Güven

Ne tuhaf! Ne tezat şey yaşamak!

Hep titrek bir ay ışığında yitirmiştim sevdalarımı.
Zemherinin kör ayazında, kömür karası dalgaları misafir ediyordum yüreğime.
Denizin demire sürülmüş yosun kokusu üstüme sinerken,
uzak kentlerin suya vuran akislerini ziyaret ediyordu gözlerim.
Zihnime yağın hüzün tanelerine inat, dökülen yıldızları topluyorduk ben ve çocuklar.

Ne tuhaf! Ne tezat şey yaşamak!
Ay'a öfke duyup, onunla aydınlanmak. Ne tuhaf!

Hep yaşamın kıyısında yitirmiştim sevdalarımı.
İnsanlığın ıslak bir kaldırımında unutulduğu zamanlarda,
kuru ve siyah elbisemle ben insancılık oynardım.
Gökyüzünü maviye boyarken çocuklar, kan rengi gurup direnirdi inatla.
önce ağır aksak tutuşur ufuklar, deniz ve tüm dağlar.
sonra sonsuz kül yığını ve yine uzaktaki ışıklar.

Ne tuhaf! Ne tezat şey yaşamak!
Hayata çelme takıp, onunla yuvarlanmak. Ne tuhaf!

Hep şafağın kızılında yitirmiştim sevdalarımı.
Düşler pembeye çalmadan önceydi.
Yeşil gözlü çocukların, kan kızılı rüyaları vardı o zamanlar.
uykumu yağmurlara asıp, sokaklara armağan etmiştim.
Direnmek büyümekti hani.
ve büyümüşüm nihayet soracak sorularım bile olmadan.
Zaman yeşil gözlü bir çocuğun, kan kızılı rüyalarını korkulara satmıştı.
Direnmek büyümekti, büyümek ise korkuların bağrına gömülmek.

Ne tuhaf! Ne Tezat şey yaşamak!
Korkuları ateşe verip, onlar ile ısınmak. Ne tuhaf!

Arif Güven

Renklerin sevdası

Ellerimdeki karanlığa mutluluğun tasvirini çizdiğim günden beri,
müptelasıyım bir çift küçük beyazın.
cayır cayır kavrulan avuçlarımda,
durmadan dönen birkaç yelkovan öncesinin küllerini saklıyorum.
Derken Bir hayal canlanıyor, cam kırığı gözlerimde.
Parmak uçlarında yürüyen bir gecenin koşar adım hasreti gibi güneşe,
Öylece koşuyorum beyaz bir sevdaya...
Güneş daha bir güzel doğuyor yeşilin ve beyazın üstüne,
Ay hayretle seyre dalıyor yeşilin sevdasını.
Ruhumda başlayan titreme bedenimde son bulurken,
tüm renkleri birbirine karışmış görüyorum.
İki sarmaşık dolanıp yükselirken durmadan.
Beyaz yakışıyor diyorum beyaz sevdama ve ekliyorum,
Yeşilden ebedi beyaza kadar varım...
Tüm renklerin hükmünün bittiği yerde ben yine de varım.

Arif Güven

Siyah Pelerinli Adam

Ruhum hiç ayrılmazken, o sahte vücutlardan
Bedenim esiriydi, hep yabancı ellerin
Gelmeyecek sandığım geciken umutlardan
Bana hatıra kalan, siyah bir pelerin

Hayata açılan yol, düşüme giren bilge
Geceme düşen zifir, uykulardaki gerçek
Yürüdükçe arkamdan gelen o garip gölge
Zamanın boşluğunda hepsi sona erecek

Bir rüya var gözlerin nihayetsiz hapsinde.
Bakışlar bir gardiyan, ellerimde karanlık.
Kömür rengi parmaklık, taş duvarlar içinde.
Geçmiyor bu infazım, bitmiyor ki tutsaklık.

Ey küllenen kor ateş, içimdeki derin kin
Gömüyorum sizleri toprağın taş bağına
Öfkemin pençesinden bir an kurtulmak için
Uğraştım hiç durmadan, mutluluğum uğruna.

Bir apansız ses ile irkildi tüm benliğim
Tüm kâinat erişti, gözlerimdeki sırta
Bir siyah pelerine hapsettiğim geçmişim,
Karanlıklar içinde, dizildi sıra sıra...

Gölgeler aydınlandı, ışık doldu her küme
Kapılar aralandı, hayat girdi içeri
Siyah pelerinimi asınca ben üstüme
Mutluluk ve umutlar sardı birden her yeri

Sarıverdi ruhumu, bir düşün kıyısında
Bir tenhada unutup, kaybettiğim duygular
Tüm kayıp zamanların, uzanan avlusunda
Korkular kaldı bir de, yaşanmamış arzular

Arif Güven